

УДК 1:37:378

Євген Вдовиченко

ORCID ID 0000-0002-8170-7782

кандидат історичних наук,
доцент кафедри філософії і соціально-гуманітарних дисциплін,
Херсонський державний аграрний університет,
вул. Рози Люксембург, 23, 73006 Херсон, Україна,
evgenydv82@meta.ua

ІНТЕГРАЦІЯ У СВІТОВИЙ НАУКОВИЙ ПРОСТІР (НА ПРИКЛАДІ РЕФОРМ У КИТАЙСЬКІЙ НАРОДНІЙ РЕСПУБЛІЦІ)

У статті розглядаються причини та процес реформування системи вищої освіти у Китайській Народній Республіці в умовах глобалізації та впровадження ринкової економіки. Зазначаються значні успіхи даної країни у освітянській модернізації протягом незначного проміжку часу. Сфокусовано погляд на значенні соціальної підтримки державою розвитку науки та престижності професії науковця й викладача. Визначено основні аспекти децентралізації вищої освіти Китаю та створення конкурентного середовища у сфері управління персоналом. Проаналізовано курс держави на важливість розвитку у студентському середовищі аналітичного мислення й інтелектуальної незалежності. Розкривається нерозривність завдань у освітянській сфері від перетворень в економіці та державному управлінні.

Ключові слова: модернізація; глобалізація; корупція; університет; вища освіта; філософія освіти.

Вступ. Освіта є продуктом суспільного розвитку й одночасно творцем нових суспільних реалій. Усім своїм змістом вона пов'язана з життям та проблемами суспільства, його культурними надбаннями та пріоритетами. Як суспільна інституція, вона відображає базові цінності та процеси суспільного розвитку. Її власний образ та світоглядні орієнтації створюються та змінюються залежно від запитів епохи. Вона зберігає культурні надбання минулого й одночасно націлює соціум на нові зміни, окреслює обрії його подальшого розвитку, враховуючи пульсацію часу. Знаходячись у стані постійного пошуку, оцінки та переоцінки світоглядних орієнтирів, нових ідей, принципів і шляхів власного розвитку, освіта на думку С. О. Ганаби, «задає тон» модернізаційним процесам у суспільстві (Ганаба С.О., 2014, с.10). Цю думку підтверджує М. І. Михальченко, що вважає дану сферу головним «каталізатором» процесів кардинальної меліорації суспільного життя, «запобіжником» загрозливого процесу соціальної ентропії (Михальченко М.І., 2000, с. 52).

Постановка проблеми. Однією з найбільших системних проблем, що стоїть перед українським суспільством, є корупція у вищій освіті. В умовах, коли світ повсякчас змінюється й отримує можливість набувати гармонії у своїй складності та многоликості, виникає потреба творчо й гнучко реагувати на всі зміни, пізнавати мінливі реалії, постійно переосмислювати набуті знання. На жаль, незважаючи на постійні спроби реформування української вищої освіти та науки, ми продовжуємо все більше відставати від глобальних тенденцій у даній сфері.

У багатьох країнах світу навчальний процес отримує нове змістове наповнення та смислове

звучання. Він зосереджується на культурній трансформації особистості, а не на її соціальній адаптації. У навчальній діяльності людина розглядається не як засіб реалізації певних навчальних проектів, не як інструмент маніпуляції, а як мета, як активний суб'єкт, який здатен творити розуміння світу довкола себе, і водночас відстоювати та демонструвати власну унікальну самобутність. Велику роль у цьому процесі має відіграти реформа мислення. Вона покликана сформувати новий образ мислення, який демонструє вміння об'єднувати та створювати нові конфігурації не лише з невідомих елементів, й відомих, долаючи їх стереотипну структуровану єдність та зумовлюючи хаос, з якого і твориться нова єдність (Ганаба С. О., 2014, с. 127-128).

Формулювання цілей статті. В історії реформування різних сфер суспільного життя є велика кількість прикладів, коли все доводиться відбудовувати з нуля. Багато країн переживали ряд трансформацій, внаслідок яких змогли стати одними з найуспішніших економік світу. Однак корупція завжди була на заваді впровадження демократичних реформ. Вже давно розроблено спеціальні механізми боротьби з цим складним явищем, які вважаються ефективними та які варто наслідувати. Одним із таких прикладів для України є реформи, впроваджені в Китайській народній республіці (КНР).

Виклад основного матеріалу. Китай поступово виходить на лідируючі позиції у світі у сфері дослідно-конструкторських розробок і наукових досліджень. За числом запатентованих винаходів, кількістю публікацій та індекси цитування у 2013 р. він обійшов Японію і вийшов на друге місце після США.

За кількістю опублікованих наукових робіт Китай практично наздогнав Сполучені Штати Америки і з високою часткою вірогідності обійде їх за цим показником уже в найближчому майбутньому. Такі висновки були зроблені членами Королівського товариства Великої Британії, які оцінювали успіхи різних країн у здійсненні наукової діяльності.

Британські дослідники проаналізували ряд показників, у тому числі й кількість статей, які були опубліковані та рецензовані у періодичних наукових виданнях (джерело: база даних наукових статей Scopus). За числом наукових публікацій Китай вийшов на друге місце. На першому традиційно знаходяться США, але якщо з 1993 року по 2003 рік частка американських наукових статей знаходилася на рівні 25%, то надалі вона поступово знизилася до 20%. За цей же час аналогічний показник КНР виріс з 4,4% до 10,2%, що й дозволило Китаю злетіти з 6-го місця рейтингу, обходячи попутно й Великобританію (процент англійських наукових праць знизився з 7,1% до 6,5%).

Окрім числа наукових публікацій, автори дослідження вивчили і кількість посилань на китайські наукові твори у працях інших авторів. Цей показник сьогодні дає уявлення про якість проведених наукових робіт: чим більше число вчених згадує у своїх статтях конкретну роботу, тим більшою є її наукова цінність. За той же часовий проміжок кількість посилань на китайські наукові роботи зросла, але не до того рівня, на який збільшилася кількість публікацій (Юферов С., 2013).

Відзначимо, що Китай з давніх часів був відомий своїми науковими винаходами. Саме ця країна подарувала світу чотири великих відкриття: папір, порох, компас та книгодрукування. Не дивлячись на це, зазначені відкриття не привели Піднебесну до індустріального «вибуху», як це, наприклад, сталося у Європі (XVII-XVIII ст.) або у сусідній Японії (середина XIX - поч. XX ст.). Можливо, винні у цьому були британці, що «підсадили» Китай на «опіумну голку» і першими з іноземців нав'язали країні нерівноправні договори, а можливо, справа була у вченні Конфуція, яке, на думку європейських соціологів, не сприяло формуванню у країні активного раціонального мислення.

У всякому випадку даоські монахи та конфуціанські вчені залишились у далекому минулому і постають сьогодні лише приманкою для туристів. Нинішній Китай – один із визнаних світових лідерів. Науку й освіту КНР сьогодні рухають амбіційні та молоді вчені: хіміки, фізики, математики, біологи, технологи, програмісти, багато з яких отримали освіту за кордоном і мають досвід роботи у європейських та американських наукових центрах та лабораторіях. Китайський уряд намагається брати на себе всі витрати на купівлю дорогого наукового обладнання – навіть якщо робота проводилась у межах іноземного гранту. При цьому влада країни надає і свої «внутрішні» китайські гранти, які сьогодні цілком співмірні з західними.

Середня заробітна плата вчених у КНР з 1998 року до сьогодні виросла у 27-28 разів. Наприклад, щорічний дохід співробітника одного з науково-дослідних інститутів коливається від 25 до 65 тисяч доларів на рік (середнє значення), але може дійти і до 150-200 тисяч з розрахунком усіх грантів і гонорарів. А професор Пекінського національного інституту заробляє на рік до 50-60 тисяч доларів. Для «Піднебесної», це прекрасна заробітна плата. Не дивно, що сьогодні китайці розглядають учених як справжніх стовпів суспільства. Інженери, вчені та професура у КНР з кожним роком ціняться все більше. Через престиж професії та високий рівень зарплат, велика частина найбільш перспективних випускників пов'язує своє життя з наукою. Китайські вчені постійно відчувають соціальну підтримку щодо їхніх досліджень з боку суспільства. Більш того, починаючи з 2006 року Пекін реалізує особливу програму «План дій щодо збільшення розуміння науки населенням», яка повинна діяти до 2020 року (Животовская И. Г., 2007, с. 62-63).

КНР вирізняється досить високою якістю освіти. На сьогодні Китай вже займає 1 місце за об'ємом ресурсів, що виділяються на одного дослідника, а за кількістю науково-технічного персоналу, чисельність якого вже досягла 51 млн. чоловік, країна також не має собі рівних. І якщо настільки велику цифру можна пов'язати з найбільшою чисельністю населення, то високий рівень освіти цим не пояснюється. У 2009 р. за кількістю університетів, які увійшли у топ – 200, Китай зайняв третє місце (11-е місце), пропустивши вперед тільки США та Великобританію. При цьому 3-тє місце КНР розділяє з Нідерландами та Японією, хоча всього лише десятиліття тому у топ – 200 входив тільки один китайський університет (Фуданський у Шанхаї) (Цуй Хунхай., 2002, с. 133-136).

У найближчі 20 років у КНР наука збирається відповісти на новий стратегічний виклик. Згідно з планами розвитку науки й техніки у Китаї до 2020 року, країна повинна буде вийти на світовий рівень за 11-ти напрямками наукової діяльності, а за 3-5 позиціями забезпечити собі лідерство. До 2050 року у Китаї розраховують створити економіку знань. У 2006 році у КНР був прийнятий довгостроковий план розвитку наукової діяльності, який передбачає ріст фінансування науки. До 2020 року на науку планується виділяти до 2,5% від ВВП (зараз на рівні 1,5-1,7% від ВВП). При цьому, що на освітню реформу держава на рік витрачає 4% ВВП. Уряд також планує, що 2020 року 220 млн. громадян будуть мати диплом про закінчення вищого навчального закладу. Варто зазначити, що вища освіта у КНР є платною, хоча існує велика кількість зручних освітніх кредитів із низькою процентною ставкою (National Science Board., 2010). На сьогодні китайська освіта, має статус селективної, що виражається в одному: виші країни діляться на кілька категорій. Залежно від

числа балів, отриманих на шкільному випускному екзамені (аналог ЗНО), майбутній абітурієнт може претендувати на допуск до вступних екзаменів лише у виш тієї категорії (або більш низької категорії), що відповідає набраним балам. Це фактично не «відрізає» бажаючих від отримання вищої освіти (Майорова Н. В., 2008, с. 191-194).

Отже, як бачимо, настільки радикальними стали зміни у системі вищої освіти у КНР останнім часом. Тридцять років тому Китай знаходився у більш складній ситуації ніж Україна, а ще у середині ХХ століття 80% населення були безграмотними. Рівень розвитку науки істотно відставав від світового. Після культурної революції (1966-1977 рр.) вища освіта знаходилась у занепаді. Однак китайська держава, усвідомлюючи своє відстале становище, приклала значних зусиль для інтеграції у світовий науковий простір.

Реформа китайської наукової системи освіти має свою національну історію та зумовленість. До другої половини ХІХ ст. у Китаї існувала власна (традиційна) система освіти, заснована на конфуціанських цінностях і національних традиціях. Однак, вже до кінця ХІХ ст. «Піднебесна» стала активно переймати академічні практики західної Європи – часто через воєнне домінування західних країн (Guangsu Y., 2009, p. 323-342). Після синхайської революції 1912 р. наукове середовище поповнилося китайцями, що повертались з США, Західної Європи та Японії. Так або інакше, наукове співтовариство переймало західний спосіб мислення. Сучасну історію китайської освіти можна відраховувати з 1949 року. Після Китайської революції університети країни були поетапно включені у загальну, інтегровану систему, яка була зорієнтована на побудову планової економіки. Контроль був дуже централізований – як структура, так і навчальний процес повністю контролювалися Міністерством освіти Китаю. У роки правління Мао-Цзедуна вища освіта з ідеологічних міркувань знаходилася під сильним впливом Радянського Союзу (Мок Ка Но., 2005, р. 57-88).

Стартом сучасних перетворень у системі освіти Китаю можна вважати вихід документа «Рішення до освітніх реформ», що був прийнятий ЦК КПК у травні 1985 року. У ньому передбачалося змінити модель відносин між державою та університетами, розширивши повноваження останніх (Qingnian X., Duanhong Z., Hong L., 2011, p. 31-40). До цього часу стала очевидною необхідність реформування системи вищої освіти, зважаючи на надлишок спеціалістів, їх низьку кваліфікацію, безробіття серед випускників. Одним із головних недоліків системи визнавалися неможливість університетів адаптуватися до вимог розвитку ринкової економіки різноманітних потреб суспільства (Guangsu Y., 2009, p. 323-342). У лютому 1993 р. почалася реалізація освітньої реформи, в основу якої були покладені принципи децентралізації і обміну потреб ринку праці. Китайське керівництво усвідомлювало оче-

видний недолік кадрів, які були б здатні на місцях вести роботу з демонтажу планової системи й переходу до ринкової економіки.

У 1995 році державна освітня комісія Китаю проголосила чотири ключових принципи реформування системи вишів: спільний розвиток («Joint development»), реструктуризація («restructuring»), укрупнення («merger») та кооперація («cooperation») (Гусев А. Н., Кашфуллина К. Р., Насонов К. А., 2014, с. 129-130). Принцип спільного розвитку означав розробку й реалізацію проектів університетів спільно з органами влади та бізнесу для задоволення потреб останніх в обмін на додаткове фінансування. Цей принцип спонукав університети стати більш відкритими потребам регіональних властей і бізнесу: виші почали розробляти прикладні освітні програми і проводити наукові дослідження з розрахунком специфіки території, на якій вони знаходилися. Реструктуризація вузів була необхідна для того, щоб перевести всі освітні заклади в управління Міністерства освіти. Реструктуризація активів супроводжувалася об'єднанням, укрупненням університетів. Цей процес був зумовлений впевненістю реформаторів у тому, що можна створити сильний академічний університет на покращеній системі управління і більш ефективному використанні адміністративного ресурсу без залучення додаткових інвестицій. Кооперація університетів прийняла різноманітні форми – від створення університетами мереж філій/кампусів єдиного університетського містечка до формування викладацького товариства для забезпечення можливості студентів слухати лекції різних викладачів не тільки зі своєї спеціальності, й до інших профілів підготовки (OECD., 2009).

У результаті цілеспрямованої децентралізації системи освіти в КНР сформувалися два рівні освітньої політики – державний і регіональний. На державному рівні відбувається вироблення загальних принципів і правил регулювання вищої освіти; розробка та реалізація проектів, що зорієнтовані на досягнення світового рівня освіти. На регіональному рівні вирішується завдання підготовки кваліфікованої робочої сили, що покликана посилити інноваційний розвиток економіки територій (Ма Ваньхуа., 2008, с. 33-51). Другий напрям реформи системи освіти у Китаї – створення лідерських академічних університетів. Курс на інтернаціоналізацію в економіці, становлення Китаю як одного з економічних лідерів світу, цілеспрямований розвиток економічних реформ, пов'язаний з проектами створення нових університетів світового класу. Поряд зі структурним і змістовним реформуванням системи вищої освіти уряд Китаю поставив завдання вивести ряд китайських університетів у світові лідери. У 1995 році був запущений «Проект 211». Його основна ідея полягала у досягненні у ХХІ ст. стома вищими

навчальними закладами країни – кращими у ключових галузях – значного прогресу у викладанні, дослідженні й управлінні. Метою проекту стало покращення інфраструктури навчальних планів, а також створення мережі інститутів до підготовки спеціалістів для майбутнього економічного розвитку. Пріоритетними напрямками, зазначено розвиток інженерних та технологічних, а також фізичних і біологічних наук (Gong F., Li J., 2010, p. 477-506). На зміну «Проекту 211» прийшов наступний – «Проект 985», метою якого було отримати певну кількість університетів світового рангу.

Ініційовані державою проекти стали своєрідною відповіддю країни на глобальні виклики того часу. На межі 1980-1990-х років Китай зіштовхнувся із наслідками намагань будівництва планової системи освіти радянського типу. Випускники вишів на той час мали вельми вузьку спеціалізацію і їм було важко знайти собі застосування на ринку праці, особливо у контексті ринкових трансформацій і структури економіки, що кардинально змінювалася. Перед китайською освітою постало завдання підготовки спеціалістів більш широкого профілю на підставі базових знань і компетенцій, ключових навичок. За час реформи кількість спеціальностей було зменшено з 1400 до 249 (Mok Ka Ho., 2001, p. 123). Крім цього, вишам дали більше свободи в укладанні навчальних планів і програм, розробці навчальних посібників, аж до дозволу самим випускати підручники, що було значним відступом від централізованої, жорстко регульованої системи управління освітою.

Значним вкладом у модернізацію освіти став розвиток дистанційного навчання. У 2007 р. 2,17 млн. студентів вступили на курси, що були відкриті Китайським центральним університетом радіо-і-телебачення. Цей заклад дозволяє отримати освіту студентам у віддалених регіонах. При цьому немає обмежень щодо віку студентів, а бакалаврська підготовка здійснюється за 25-ма дисциплінами.

Після відмови від копіювання радянської моделі вищої освіти китайське керівництво звернулося до міжнародного досвіду для створення центрів вищої освіти на основі академічних знань «у стилі західних країн». У зв'язку з цим були прийняті заходи для активізації наукової діяльності в університетах. Принциповою стала зміна підходу до викладання, передусім його спрямованості. Першорядне значення стало надаватися розвитку у студентів аналітичного, критичного, творчого мислення, інтелектуальної незалежності, вмінню сприймати, добувати, переробляти інформацію (Jiang H., Wei M., 2011, p. 50-66). Для цього самим викладачам необхідно було відповідати сучасним викликам суспільства. Тому у ході модернізації освіти була проведена реформа управління персоналом вишу. Принципові зміни торкнулися найму викладачів. Модель, яка раніше існувала – «по життєвого» найму, була змінена контрактною системою. Була ліквідована закрита процедура при-

значення на посаду – тепер це здійснювалося відкрито, за конкурсом із публічним інформуванням про нові вакансії та претендентів на заміщення вакантних посад – як для академічного, так і для адміністративного персоналу. Система оцінки діяльності викладачів вищих навчальних закладів за виконаним об'ємом робіт змінилася оцінкою, заснованою на академічному рейтингу. Процес найму, звільнення, підвищення по службі, винагород і покарань став ґрунтуватися на оцінці результатів діяльності викладача. При цьому була розроблена система оцінки викладацької діяльності, яка здійснюється за рядом напрямів у залежності від спрямувань і ступеня престижності / складності цієї діяльності, викладачі стали отримувати визначену кількість балів: за публікації (у залежності від категорії журналів); інтелектуальні права (патенти, товарні сертифікати, індустріальні стандарти та ін.); книжки (монографії, переклад редактування); навчально-методичні матеріали; дослідницькі проекти (національні, регіональні, спільні, пов'язані із реформою освіти на університетському рівні) (Машкина О. И., 2009, с. 149-150).

Програми просування персоналу створили конкурентне середовище для професорсько-викладацького складу та сприяли його постійному вдосконаленню. Тепер неможливо поступово просуватися на більш високі позиції на базі досвіду роботи та академічної кваліфікації.

Висновки. Китай є не тільки прикладом успішної «наздоганяючої модернізації», й прикладом ефективної адаптації кращого світового досвіду. Звичайно, можна відзначити, що ефективної адаптації іноземного досвіду вдалося домогтися лише на другому етапові освітніх реформ. У 1960-х і 1970-х роках копіювання іноземних моделей вищої освіти привело до суттєвих дисбалансів. Вони були виправлені останніми десятиліттями, коли «імпортовані» практики розвитку університетів використовувалися більш гнучко. Відзначимо також націленість уряду на побудову не просто такої системи освіти, яка б повторювала контури деякої «ідеальної моделі», а системи, що максимально відповідає запитам трансформаційної економіки. Іншими словами, коли держава бажає домогтися від університетів готовності грати за глобальними правилами, вона повинна бути готовою піти на децентралізацію, повинна поступово ослабити контроль, причому не тільки на рівні університетів, але й на рівні регіонального та місцевого самоврядування, і на рівні економічної відкритості ринків. Якщо держава ставитиме завдання наблизитися до лідерства у освітянській сфері, це задача не може бути вирішена у відриві від перетворень в економіці й децентралізації державного управління. На жаль, українські урядовці роблять все це поки що, лише на рівні популізму та загальних абстрагувань.

Література.

1. Ганаба С. О. Філософія дидактики: контексти, стратегії, практики: монографія / С. О. Ганаба. – Суми. – Університетська книга. – 2014. – С. 10.
2. Гусев А. Н. Реформы высшего образования в Китае и Республике Корея: использование зарубежного опыта в модернизации системы / А. Н. Гусев, К. Р. Кашфуллина, К. А. Насонов // Вестник международных организаций. – Т. 9. – №1. – 2014. – С. 129-130.
3. Животовская И. Г. Реформа высшего образования в Китае / И. Г. Животовская // Экономика образования. – №5. – 2007. – С. 62-63.
4. Майорова Н. В. Инновационные формы высшего образования в современном Китае / Н. В. Майорова // Вестник Мурманского государственного университета. – Выпуск №1. – том 11. – 2008. – С. 191-194.
5. Ма Ваньхуа (2008) Глобализация и смена парадигмы в высшем образовании. Опыт Китая / Ваньхуа Ма // Вопросы образования. № 2. – 2007. – С. 33-51.
6. Машкина О. И. Образование как ресурс развития Китая / О. И. Машкина // История и современность. – №1. – 2009. – С. 149-150.
7. Михальченко М. І. Філософія освіти і соціокультурна теорія / М. І. Михальченко // Філософія освіти XXI століття: проблеми й перспективи. – К. – 2000. – С. 52.
8. Цуй Хунхай. Состояние и тенденции трансформации китайского образования в условиях глобализации / Хунхай Цуй // Высшее образование в России. – №5. – 2002. – С. 133-136.
9. Юферов С. Китай превратился в мировой локомотив научной деятельности: [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.razum.ru/science/authority/yuferov.html>
10. Gong F., Li J. (2010) Seeking Excellence in the Move to a Mass System: Institutional Responses of Key Chinese Comprehensive Universities // *Frontiers of Education in China*. Vol. 5. No. 4. P. 477-506.
11. Guangcai Yan. The construction of the Chinese academic system: Its history and present challenges / Yan Guangcai // *Frontiers of Education in China*. – 2009. – vol. 4, no 3. – pp. 323-342. DOI: 10.1007/s11516-009-0018-x
12. Jiang H., Wei M. (2011) Faculty Roles in University Governance at Two Universities in the United States and China // *New Waves-Educational Research and Development*. Vol. 14. No. 1. P. 50-66.
13. Mok Ka Ho (2001) From State Control to Governance: Decentralization and Higher Education in Guangdong, China // *International Review of Education*. Vol. 47. No. 1/2. P. 123.
14. Mok Ka Ho (2005) Globalization and educational restructuring: University merging and changing governance in China. *Higher Education*, no 50, pp. 57-88.
15. National Science Board (2010) *Science and Engineering Indicators*. Arlington.
16. OECD (2009) *Thematic Review of Tertiary Education. Background Report for China*. Available at: <http://www.oecd.org/china/42286617.pdf> (accessed 24 August 2013).
17. Qingnian X., Duanhong Z., Hong L. (2011) Governance Reform at China's «985 Project» Universities. *Chinese Education and Society*, vol. 44, no 5, pp. 31-40.

**INTEGRACJA Z MIĘDZYNARODOWYM ŚRODOWISKIEM NAUKOWYM
(NA PRZYKŁADZIE REFORMY W CHIŃSKIEJ REPUBLICE LUDOWEJ)**

Vdovichenko Eugen, Doktor nauk historycznych, adiunkt katedry filozofii i nauk społecznych i humanistycznych
Chersońskiego Państwowego Uniwersytetu Rolniczego, ul. Rozy Luksemburg, 73006 Chersoń, Ukraina,
evgenydv82@meta.ua

W artykule rozpatrują się przyczyny i proces reform szkolnictwa wyższego w Chińskiej Republice Ludowej w kontekście globalizacji i wprowadzenia gospodarki rynkowej. Odznaczony jest imponujący sukces modernizacji edukacyjnej kraju przez stosunkowo krótki okres czasu. Koncentruje się pogląd na znaczeniu wsparcia społecznego przez państwo nauki i prestiżu zawodu naukowca i nauczyciela. Określono główne aspekty decentralizacji szkolnictwa wyższego w Chinach oraz stworzenie środowiska konkurencyjnego w zakresie zarządzania personelem. Przeanalizowano skierowanie państwa na znaczenie rozwoju wśród studentów analitycznego myślenia i niezależności intelektualnej. Ujawnia się ciągłość zadań w dziedzinie edukacji od przemian w gospodarce i administracji publicznej.

Słowa kluczowe: modernizacja; globalizacja; korupcja; uniwersytet; wykształcenie wyższe; filozofia edukacji.

**INTEGRATION INTO THE GLOBAL SCIENTIFIC COMMUNITY
(EXAMPLIFIED BY THE REFORMS IN THE REPUBLIC OF CHINA)**

Vdovychenko Eugene, Ph. D. in History, Assistant Professor of the Philosophy and social-humanitarian disciplines
Department, Kherson State Agricultural University, 23 Rozy Ljuksemburgh st., 73006 Kherson, Ukraine,
evgenvdv82@meta.ua

The paper looks at the reasons and the process of reforming the system of higher education in the Republic of China under conditions of globalization and implementing market economy. It highlights the astonishing success of this country in the modernization of education for a short period of time. The study focuses on the importance of the government social support for the development of science and the prestigiousness of a lecturer's and a scientist's jobs.

The paper specifies the main aspects of decentralization in Chinese higher education resulting in the formation of two levels of educational policies – governmental and regional. The governmental level deals with developing general principles and rules of regulating higher education; creating and implementing projects oriented towards achieving the world level of education. The regional level deals with solving the problem of training qualified workers aimed at enhancing the innovative economic development of the territories.

The study stresses upon the measures taken by China's government to improve scientific activities at the universities. Great importance has been assigned to the development of students' analytical, critical, creative thinking, intellectual independence and the ability to gain, extract and transform information.

The paper analyzes the policy of the eastern country regarding the reforms of managing personnel in the educational institutions. The closed appointment procedure has been eliminated – now it is public, announcing a vacancy and sharing the information about new vacant positions and applicants for them – for both academic and administrative staff. The programs promoting the creation of a competitive environment for the teaching staff have facilitated its continuous improvement. Now it is impossible to advance to higher positions only owing to one's experience and academic qualification.

The conclusion can be drawn that if the government sets itself the task to take leading positions in the area of education, this task will not be solved without transformations in the economy and the system of government.

Key words: modernization; globalization; corruption; university; higher education; philosophy of education

*Стаття надійшла до редакції 15.03.2016
Прийнято до друку 29.09.2016*